

ήννόησα πάραυτα τὴν πληγὴν τῆς Μαρίας. Βεβαίως ὁ χρόνος θὰ ἐπούλωνεν αὐτήν, ἀλλ' ὁ Θεὸς ἐπερύλαττεν εἰς τὴν ἐξαδέλφην μου. Δὲ Τελλιέ σκληρὰν δοκιμασίαν. Ἡ Μαρία ἀπέθανεν αἰφνιδίως ἐξ ἐγκεφαλικοῦ πυρετοῦ. Ὁ πρόωρος οὗτος θάνατος ἐπλήγωσε καιρίως τὴν καρδίαν τῆς κυρίας Δὲ Τελλιέ. «Ἐλθε νὰ με παρηγορήσης», μοι ἔγραφεν ἡ δυστυχὴς ἐξαδέλφη μου.

Δὲν ἐδυνήθην ν' ἀντιστῶ εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην καὶ μετέβην πρὸς ἐπίσκεψίν της.

Ἦτο ἔαρ. Τὰ δένδρα εἶχον ἐνδύθῃ τὴν ἀνθοστόλιστον στολὴν των, τὰ ἄνθη ἀνέδιδον μυροβόλον εὐωδίαν, ἐκάστη δὲ ἀνέμου πνοή, διερχομένη ἐξ ἐμοῦ, διέχυεν ὀπισθέν της τὰ μῦρα, ἄτινα, φεύγουσα, συνεπέφερε μετ' αὐτῆς.

Ὅτε ἔφθασα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἐξαδέλφης μου, ἡσθάνθην βαρὺ ἄλγος εἰς τὴν καρδίαν μου.

Ὁ ἥλιος, εἰσερχόμενος διὰ τῶν παραθύρων εἰς τὰς ἀρχαίας ἐκείνας αἰθούσας, μετέδιδεν αὐταῖς φαιδρὰν τινα ὄψιν. Τὰ ἄνθη τοῦ κήπου ἐμοσχοβόλουν, τὰ προαιώνια δένδρα αὐτοῦ ἦσαν ἐστολισμένα διὰ τῶν νέων καὶ πυκνῶν αὐτῶν φυλλωμάτων, τὰ πτηνὰ ἔφαλλον χαρμωσύνως, πετώντα ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ φύσις ὅλη ἐμείδιαι χαριέντως, καὶ ἡ Μαρία, ἡ τόσο νέα ἀκόμη, ἡ Μαρία, ἡ τόσον θελκτικὴ καὶ τόσο φιλοστόργως ἀγαπωμένη, φεῦ! δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ...

Μόλις ἰδοῦσά με, ἡ κυρία Δὲ Τελλιέ ἔχυσεν ἄφθονα δάκρυα.

Δὲν ἐτόλμησα νὰ τὴν παρηγορήσω, ἀλλὰ συνέκλυσα μετ' αὐτῆς εἰλικρινῶς.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἑσπέραν μετέβημεν εἰς τὸ κοιμητήριον. Ἦτο μικρὸς τις ἄγρος, κείμενος εἰς τοὺς πρόποδας λόφου τινὸς πλησίον τῆς ἐκκλησίας. Δὲν ἐβλεπέ τις ἐν αὐτῷ εἰμὴ ἄνθη καὶ ξυλίνους μαύρους σταυροὺς· δύο μόνον λευκοὶ λίθοι ὑπέηρχον, πρὸ τῶν ὁποίων ἡ ἐξαδέλφη μου ἐγονυπέτησε, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν. Ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τῶν τάφων ἀνέγνωσα τὸ ὄνομα τῆς Μαρίας, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐτέρου τὸ τῆς Κωνσταντίας Δὲ Μερσάκ.

— Τὴν ἔθαψα εἰς τὸ πλευρὸν τῆς φίλης της, μοι εἶπεν ἡ ἐξαδέλφη μου. Ἦγαπῶντο τόσο!

Δυστυχὴς Μαρία! ἔπρεπε νὰ ὑποφέρῃ καὶ νὰ σιωπᾷ μέχρι τοῦ θανάτου της. Ἀπέθανε φέρουσα μετ' ἐαυτῆς τὸ μυστικόν της.

Ἡτένισα τοὺς δύο τούτους τάφους, ἐστολισμένους διὰ ποικίλων ἀνθῶν, κάτωθι τῶν ὁποίων ἐκοιμῶντο ὁ δῆμιος καὶ τὸ θῦμα. Καὶ τότε ἀνελόγισθον τὰς δύο ἐκείνας νεάνιδας, τὴν μὲν μετὰ τὴν ὥχραν καὶ μελαγχολικὴν καλλονὴν της, τὴν δὲ ἄλλην φαιδρὰν καὶ ὥραιαν, ὡς πράγελων ἔαρινην πρωΐαν, καὶ ἐφρικίασα ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι αἱ δύο νεαραὶ ἐκείναι ὑπάρξεις ἐκοιμῶντο ἤδη τὸν αἰώνιον ὕπνον ὑπὸ τὴν ὕγρην καὶ παμφύγον γῆν.

Γ' ἡ σιγὴ ἐπεκράτει καθ' ὅλον ἐκεῖνο τὸ δὲν ἡκούοντο εἰμὴ οἱ στεναγμοὶ

τῆς ἐξαδέλφης μου, γονυπετοῦς πάντοτε πρὸ τοῦ τάφου τῆς Μαρίας.

Ἐπὶ τέλους ἡγέρθη.

— Ἄς φύγωμεν τώρα, μοι εἶπεν. Ὅλη ἡ εὐτυχία μου εὐρίσκεται ἐδῶ...

Ἀπεμακρύνθημεν βραδέως ἐκείθεν, ἐγκαταλιποῦσαι τὰς δύο ἐκείνας ὑπάρξεις, τεθαμμένας καὶ ἀγνώστους ὑπὸ τὴν γῆν, ὡς τόσαι ἄλλαι, τῶν ὁποίων ὁ πνυδακτωρ χρόνος θ' ἀγνοῇ ἐξαί τὴν τελευταίαν λέξιν.

Ἐν Κόπρῳ.

Α. Κ.

ΤΕΛΟΣ

Ἡ ΕΠΑΥΛΙΣ ΚΕΡΓΟΡΙΕ

ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 1850 συνοδοιπόρουν μετὰ τινος φίλου μου ἐν Βρετάννῃ, ἐν τῇ γενεθλίῳ μου χώρᾳ. Βαδίσαντες ἐφ' ὁλόκληρον ὄραν διὰ μέσου τῶν ἀπορρώγων ἀτραπῶν καὶ τῶν σκιωδῶν κλιτύων, αἰτίνες ἐκτείνονται ἐκ τοῦ Πόντ-Ἀβεν μέχρι τῆς δυτικῆς παραλίας τοῦ Φινιστέρ, ἀφίχθημεν ἔμπροσθεν τῆς ἐπαύλειος Κεργοριέ, ἥτις εἶχε καταστῇ ἤδη ὑπὸ τοῦ πνυδακτωρὸς χρόνου μέγας περιστερεῶν. Παραπλεύρως ταύτης ἡγείρετο κομψοπρεπὴς οἰκίσκος νεωτέρας κατασκευῆς μετὰ πρασινοχρῶν παραθυροφύλλων. Ὁ οἰκίσκος οὗτος ἦν ἐκτισμένος εἰς τὰς ὄχθας θαλασσοῦ λίμνης καὶ ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν ἐν ὄρχῳ πεφυτευμένων πυκνοφύλλων καρυῶν. Ὁ συνοδοιπόρος μου, στὰς αἰφνιδίως, ἔστηρίχθη ἐφ' ἐνὸς δένδρου· ἡ φύσις ὡχρὰ αὐτοῦ μορφὴ περιεβλήθη ὑπὸ νευρικῆς χροιάς, δύο δὲ κρύφια δάκρυα ἐκυλίσθησαν ἐπὶ τῶν παρειῶν του. Τῷ ἔλαβον ἡρέμα τὰς χεῖρας.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς σιγῆς μοι εἶπεν: Ἰδοὺ τὸ τέρμα τῆς πορείας, εἰς ἣν εὐηρεστήθητε νὰ με συνοδεύσητε· ἐπεθύμουν νὰ ἐπαινίδω τὴν οἰκίαν ταύτην, ἥτις μοι ἀναπολεῖ συμβάντα θλιβερά καὶ πλήρη θελήτρων ἐνταυτῷ.

— Κατωκῆσατε ἐν αὐτῇ; τὴν ἡρώτησα.

— Ἐπὶ τρεῖς μῆνας, μοι ἀπεκρίθη καὶ ἐπεθύμουν νὰ διέμενον ἐν αὐτῇ καθ' ὅλον μου τὸν βίον. Ἀλλ' ἄτυχῶς εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην, ἐν ἣ διήλθον τὰς εὐτυχεστέρους τῶν ἡμερῶν μου, δὲν θὰ ἐπανέλθω πλέον.

Σιωπήσας δὲ πρὸς στιγμὴν, ἐξηκολούθησεν:

— Εὐρισκόμην πολὺ πλησίον ταύτης καὶ ἔως με ἀναγνωρίσωσιν· ἄς ἀπομακρυνθῶμεν. Ὅχι μακρὰν ἀπ' ἐδῶ ὑπάρχει το βλέμμα πνυδαχοῦ, καὶ ἂν δὲν φοβεῖσθε τὰς ἐκρυστηρεῖσεις, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ φιλικὸν ἐνδιαφέρον σας, θέλω σὰς εἶπει τί τὸ ἐλκύνει ἐνταῦθα. Αἰσθάνομαι ὅτι ἡ ἀνάμνησις αὕτη τῶν περελθόντων μου χρόνων θέλει ἀνακουφίσει τὴν ἀλγούσαν καρδίαν μου.

Μετ' ὀλίγον δὲ ἀνῆλθον ἐπὶ τοῦ ὄν-

θέντος λοφίσκου. Ἡ θέα ἦν μαγευτικὴ, ἡ ἔπαυλις παρίστατο εἰς τὰ ὄμματά μας μετὰ τῶν ἐλαχίστων ἐξωτερικῶν αὐτῆς παραρτημάτων, τῆς αὐλῆς, τοῦ κήπου καὶ τῶν περιφραγμάτων, ἐκείθεν, ὑπὸ τὸν νεφελώδη οὐρανόν, ἀνελίσσοντο ποικιλοτρόπως πλεῖστα τοπεῖα· κοιλάδες, φάραγες, λίμναι, τέλματα, ἀγροὶ σιτοφόροι, ἀπώτερον δὲ ἡ κυανόχρους θάλασσα. Μελαγχολικὴ πανταχοῦ ἐθαύλαυε σιγῇ. Καθεστῆς μετὰ τοῦ συνοδοιπόρου μου ἐπὶ τῆς θαλερᾶς χλόης, ἐβυθίσθην εἰς ἡδυάτας ὄνειροπολήσεις, ἐξ ὧν μὲ ἐξήγαγεν οὗτος, διακόψας τὴν ἐπικρατοῦσαν σιγὴν.

Ἡμὴν εἰκοσαετὴς τὴν ἡλικίαν τότε, λέγει. Ἡ ἐπαναστατικὴ κίνησις τοῦ 1830, ἄρτι ἐπελθούσα ἐν τῇ πολιτικῇ, ἀνεφάνη καὶ ἐν τῇ φιλολογίᾳ. Πλήρεις δὲ ἐνθουσιασμοῦ καὶ νεανικῆς τινὸς ἐξάψως αἱ διάνοιαι ἐρρίπτοντο ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς ἀντιδράσεως, ἐξ ἧς παρήχθη ἡ ρομαντικὴ σχολή, ἥτις ὑπέσχετο πολλὰ πλεονα τῶν ὄσων αὕτη προσέφερεν, ἀκολουθοῦσα ὡς πρὸς τοῦτο τὴν πολιτικὴν. Ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις, πολλοὶ νεανῖαι οἴημαματῖαι, ἡμιμαθεῖς, ἐπαίρομενοι ἐπὶ ταῖς εὐδοκίμοις πανεπιστημιακαῖς αὐτῶν σπουδαῖς, ἐρρίπτοντο, πλήρεις θάρρους καὶ ἐλπίδων, εἰς τὸ ἀφορώτερον τῶν σταδίων, εἰς τὸ τοῦ ποιητοῦ. Εὐρισκόμενος τότε ἐν Παρισίῳ ἐπνευσα νὰ καταταχθῶ εἰς τὴν Πιδαρικὴν ταύτην γάλαγγα, εἰς τὴν ὁποίαν εὐάριθμοι ἠδδοκίμησαν, ἐνῷ οἱ πλεῖστοι ἔστησαν καθ' ὁδόν, ὅπως ἀκολουθήσωσι στάδια ἡττον ἐνδοῦς, ἀλλ' ἀσφαλῆστερα: τοῦ ἐμπορίου, τῆς ὑπαλληλίας, τοῦ συμβολαιογράφου, τῆς γραφειοκρατίας. Τὴν ὁδὸν δὲ ταύτην ἠναγκάσθην νὰ ἀκολουθήσω καὶ ἐγὼ βραδύτερον. Ἐν τούτοις κατὰ τὸ 1831, οὐδὲ φανταζόμενος κἂν ὅτι ἡδυνάμην ποτὲ νὰ ἐπιδοθῶ εἰς ἔτερον στάδιον, ἡ εἰς τὸ τοῦ Λαμαρτίνου, Σατωβριάν, Οὐγγῶ, εἰργαζόμενον μετὰ σπουδῆς, ὅπως ἐτοιμάσω τὸ ἔργον μου καὶ οὕτω γνωσθῶ καὶ δοξασθῶ τὸ ἔργον μου τοῦτο ἥτο τόμος στίχων, οὗς ὠνόμασα: «Ἐμπνεύσεις Καρδίας». Ἀμα τῇ ἀποπερατώσει των τούτων ἐδημοσίευσα... ἰδίῳ ἐξόδοις καὶ ἀνέμενον αἰσιωτάτην ὑποδοχὴν.

Πλὴν φεῦ! τὸ κοινὸν δὲν τοὺς ἀνέγνωσε, καὶ συνεπῶς ἡ ἀναμενομένη δόξα δὲν προήλθε. Τούτου δὲ ἕνεκα, καταληφθεὶς ὑπὸ θλίψεως καὶ ἀγανακτικῆς, ἡσθάνησα.

Σήμερον ὅμως, ὅτε ὠρίμασεν ἡ κρίσις μου, καὶ δὲν αἰσθάνομαι οὐδὲν πλέον ἐνδιαφέρον, ἐὰν εὐρίσκωσι τοὺς στίχους μου ἐπιτυχεῖς, ἐννοῶ καλλίστα τὰ αἰτία τῆς ἀδιαφορίας, μετ' ἧς ὑπεδέχθη τούτους τὸ κοινόν. Ἐνῷ ἀπεναντίας, ὅτε τοὺς ἐδημοσίευσα, ὦν ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν νεανικῆς ἐξάψως, ἐθεώρησα ἐμαυτὸν θῦμα τῆς ἀδικίας τῶν ἀνθρώπων. Ἐκτοτε δὲ ἀπεφασισα νὰ ἀποχωρισθῶ τῆς κοινωνίας, ἐκδηλών οὕτω τὴν περιφρόνησιν, ἣν ἡσθάνομην πρὸς αὐτήν.

Μείνας ὁρφανός, ἔσχον μικρὰν πατρώαν κληρονομίαν, ἥτις μόλις μοι ἀπέφερε τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀπολύτως ἀναγκαῖα. Ἡ κληρονομία αὕτη συνίστατο ἐξ ἐνὸς ἐν Βρε-

τάνη κτήματος, ὅπερ ἦτο τὸ μόνον λείψανον τῆς πατρικῆς μου περιουσίας, καταστραφείσης εἰς ἀτυχεῖς βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις. Πρὸς τούτοις περιήλθεν εἰς τὴν κυριότητά μου καὶ κατερειπωμένος οἰκίσκος, ἐκτισμένος πλησίον τῆς θαλάσσης, ἐν ζωγραφικωτάτῃ τοποθεσίᾳ. Εἰς τὸν οἰκίσκον τούτον ἀπεφάσισα νὰ μεταβῶ, ὅπως ταῦτ' μετὰ τῶν Ἐμπνεύσεων τῆς καρδίας μου, αἵτινες δὲν εἶχον ἀνάγκη τούτου, νὰ βεβαιωθῇ ὁ θάνατός των. Μ' ὅλα ταῦτα ἐσκεπτόμην νὰ ἀπαγγέλω ταῦτας, ὡς ὁ Ὁσσιανὸς παρὰ τὰς ὀχθὰς τοῦ Ὁκεανοῦ, ἐν μέσῳ τοῦ πατάγου τῶν κυμάτων, ὅπως παρηγοῶμαι. Ἡ ποιητικὴ αὕτη ἰδέα μὲ ἀνεκούφιζε.

• Λαβὼν ὅθεν ἡμέραν τινὰ τὴν ράβδον μου ἀνὰ χεῖρας καὶ τὸν ὁδοιπορικὸν σάκκον μου ὑπὸ μάλης, ἀνεχώρησα. Ἐξερχόμενος τῶν Παρισίων ἔρριψα ὀπισθέν μου ὑστατον περιφρονητικὸν βλέμμα καὶ ἠκολούθησα τὴν πρὸς Βρετάννην ἀγούσαν.

• Πρὶν εἶτι ἀφίχθω εἰς Βρετάννην, εἶχον ἐντελῶς ἀναρρώσει, καὶ δὲν ἠσθάνομην σχεδὸν πλέον τὴν ἐκ τῆς φιλολογικῆς ἀποτυχίας πικρίαν.

• Οὐδὲν ὠφελιμώτερον τῶν περιηγήσεων πρὸς ἐπούλωσιν τῶν ἐκ τῆς τραθείσης φιλαυτίας πληγῶν. Κατ' ἐμέ, πάντες οἱ ὑποστάντες τοιαύτας ὁδύνας ὀφείλουσι νὰ ταξειδεύωσι.

• Μεσημβρίαν τινὰ, ἀνεχώρησα ἐκ τοῦ Κεμπερλέ, ὅπως μεταβῶ εἰς τὸ Πόντ-Ἀβεν, ἔνθα ἐσκεπτόμην νὰ διέλθω τὴν νύκτα. Περὶ τὴν δύσιν, ὁ ἥλιος ἐβυθίζετο ἐν τοῖς ὕδασι τοῦ ὠκεανοῦ, ἐν μέσῳ χρυσαυγυὸς νεφέλης. Ὁ φλοίσβος τῶν ἐπὶ τῆς λείας ἄμμου κυλιόμενων ἀφροσπεφῶν κυμάτων, ἐνούμενος μετὰ τοῦ ψιθύρου τῶν ὑπὸ τῆς αὔρας σειρόμενων ἡρέμα φυλλωμάτων, ἀπέτελλε ἡδυτάτην ἀρμονίαν. Ἡ δὲ πνέουσα μυρόεσσα αὔρα κατεπλημμύρει τὸ στήθος μου. Ἐχώρουν ρεμβὸς καὶ ὄδων βρετανικόν τι ἄσμάτιον, ὅτε αἰφνης ἠσθάνθην ἀλγος ὅζ' ἐν τῇ κεφαλῇ μου. Καλυφθεὶς ὑπὸ σκοτοδινιάσεως κατέπεσα πρηνὴς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἦνόησα ὅτι εἶχον προσβληθῇ ὑπὸ ληστών, ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγου ἐλείπο- θύμωσα.

• Ὅτε ἀνέλαβον τὰς αἰσθήσεις μου, ἦτο ἡδὴ νύξ. Διέκρινα δύο κεφαλὰς κυπτούσας ἐπ' ἐμοῦ. Ἡ μὲν ἦτο γυναικεῖα, ἡ δὲ ἑτέρα ἀνδρὸς. Ἡ γυνὴ ὑπεστήριξε τὴν κεφαλὴν μου, ἐνῷ ὁ ἀνὴρ προσέδενεν ἐπὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς τραυμάτων αἰμοδαφῆς τεμάχιον ὀθόνης. Τὰ κτυπήματα, ἅτινα μοὶ κατήνεγκον εἶχον ἐπιφέρει σφοδρὰν αἰμορραγίαν. Ταχέως ἡδυνήθη νὰ διακρίνω τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ἐπιμελουμένων με προσώπων. Ὁ ἀνὴρ ἦτο τεσσαρακοντούτης, ἡ γυνὴ νεκρωτάτη καὶ ἐκτάκτου ὠραιότητος· οὐχ ἦττον ἐπὶ τῆς περικαλλοῦς αὐτῆς μορφῆς ἀπεικονίζετο ἐλαφρὰ ἐκφράσις μελαγχολίας. Ἐπειράθην νὰ τοὺς εὐχαριστήσω, ἀλλ' οὗτοι μὲ ἠμποδίσαν, κλειοντές μοι τὸ στόμα καὶ παρρηγοῦντές μοι, ὅτι εἶχον ἀπόλυτον ἀνάγκην ἡσυχίας, ἕνεκεν τῆς ἐξασθενήσεως τῶν δυνάμεών μου, προσελθούσης ἐκ τῆς ἀπω-

λείας τοῦ αἵματος. Μετὰ τὰς προχείρους ταύτας περιποιήσεις μὲ ἐδοθήθησαν ὅπως ἀνέλθω ἐπὶ τινος ἀμαξίας, ἐφ' ἧς, τοποθετήσαντές με καταλλήλως, μὲ ὠδήγησαν εἰς τὴν ἑπαυλιν ταύτην. Ὁ ὑπ' αὐτῶν προσκληθεὶς ἱατρός ἐπέθεσεν ἐπὶ τῶν τραυμάτων μου τοὺς πρώτους ἐπιδέσμους καὶ ἀπεφάνθη, ὅτι μετὰ παρέλευσιν δεκαπέντε τοῦλάχιστον ἡμερῶν ἤθελον ταῦτα ἐπουλωθῇ. Τὴν ἐπαύριον, ὁ ξενίζων με, κύριος Κεργοριέ, μοὶ εἶπεν, ὅτι θὰ ἦτο λίαν εὐτυχής, ἐὰν διέμενον παρ' αὐτῷ μέχρι ἐντελούς ἰάσεώς μου. Τὸν νῦχαρίστησα, ἀποποιούμενος, καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ μοὶ προμηθεύσῃ ὄχημά τι, ὅπως μεταβῶ εἰς τὴν κατοικίαν μου· ταῦτοχρόνως δὲ τῷ ἀνεκοίνωσα τὸ ὄνομά μου, ὅπερ ἠγνόει εἰσέτι.

• Ἀπαντῶν μοι ὁ κύριος Κεργοριέ, διὰ τρόπου λίαν εὐγενοῦς καὶ ἐπιχαρίτου, μοὶ διηγήθη, ὅτι κατ' εὐτυχῇ σύμπτωσιν, εἶχε γνωρίσει τὸν πατέρα μου, καὶ ὅτι διετήρει ζωηρὰς εἰς τὰς ἀναμνήσεις τῶν σχέσεών των.

• Τὸν παρεκάλεσα ἐκ νέου νὰ μοὶ προμηθεύσῃ ὄχημά τι. Ἄλλ' οὗτος μοὶ ἀπήντησεν: «Εἶναι ἀδύνατον, θὰ μέινετε τοῦλάχιστον ἐπ' ὀλίγας εἰς ἡμέρας. Μοὶ ὀφείλετε, μοὶ προσέθεσε, ταύτην τὴν χάριν, διότι, ἀφοῦ σὰς ἔσωσα τὴν ζωὴν, εἰσθε ὀφειλέτης μου.»

• Μὴ δυνάμενος νὰ ἀντιστῶ εἰς τὴν ἐπιμονὴν του, ἠναγκάσθην νὰ συγκατανεύσω, ὅπως παραμείνω ἐν τῇ ἐπαύλει μέχρι ἀναρρώσεώς μου. Ὁρεῖλω ὅμως νὰ ὁμολογήσω, ὅτι εἰς τοῦτο συντέλεσεν, οὐκ ὀλίγον καὶ ἡ ἐπιληθούσά μου ἀκουσίως ἀνάμνησις τῶν περιποιήσεων, ἃς ἡ ἀγγελόμορφος καὶ θελκτικωτάτη ἐκεῖνη γυνὴ μοὶ εἶχεν ἐπιδαφιλεῦσαι· ἠγνόουν ὅμως εἰσέτι ὅτι αὕτη ἦτο σύζυγος τοῦ κυρίου Κεργοριέ.

• Καὶ ναὶ μὲν ἡ ἰδέα αὕτη δὲν μοὶ ἐπήλθεν ἐκ κκεῖνης προθέσεως, οὐχ ἦττον ὁ λογισμὸς ἦτον ἀμαρτωλός. Πόσον εἶναι ἀσθενὴς ἡ ἀνθρώπινος φύσις!

• Τὰ τραύματά μου δὲν παρουσίαζον οὐδεμίαν σοβαρότητα, ἀπῆλθον ὅμως μεγὰλας περιποιήσεις καὶ ἄκραν ἀνάπαυσιν ψυχῆς τε καὶ σώματος. Τούτων δὲ πάντων ἀπῆλθουσα, διότι ἐν τῇ ἐπαύλει ὑπῆρξα τὸ ἀντικείμενον περιποιήσεων, ἃς μόνον οἱ γεννήτορες εἰξεύρουσι νὰ παρέχωσι πρὸς τὰ ἀσθενούντα τέκνα των. Πολλὰκις ἡ κυρία Κεργοριέ ἤλασεν ἰδίαις αὐτῆς χερσὶ τοὺς ἐπιδέσμους, οὗς ὁ ἱατρός ἐπέθετεν ἐπὶ τῶν τραυμάτων μου. Ἀ! τότε οὐδεμίαν ἠσθάνομην ἀλγηδόνα. Σὰς διαβεδαίω, φίλτατέ μοι, καὶ ἄγγελος ἂν κατήρχετο τῶν οὐρανίων δωματίων δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ μὲ ἐπιμεληθῇ κάλλιον. Ὁ κύριος Κεργοριέ, βλέπων μετὰ πόσης στοργῆς ἡ σύζυγός του μὲ ἐπεριποιεῖτο, τῇ ἔλεγε: «Παρεξέκλινε ἀπὸ τὸν προορισμόν σου, ἀγαπητή μου Καρολίνα· θὰ ἐγίνετο μία καλὴ Ἀδελφὴ τοῦ Ἑλέους.»

Κατὰ τὰς συγκινητικὰς ταύτας σκηνάς, μὴ δυνάμενος νὰ ἀρθρώσω λέξιν, μόλις διὰ τῶν βλεμμάτων μου κατάρθουν νὰ

ἐκφράσω τὴν βαθειάν μου εὐγνωμοσύνην. Κατὰ διαταγὴν δὲ τοῦ ἱατροῦ, ὅστις ἐφοβεῖτο γάγγραιναν, διέμεινα ἐν τῷ θαλάμῳ ἐφ' ὁλόκληρον ἑβδομάδα, τὴν κεφαλὴν μου ἔχων προσδεδεμένην διὰ ταινιῶν, ἐφ' ὧν περιετυλίσσετο μακρὸν ἐξ ὀλοσηρικοῦ ὕφασμα, ὡς αἰθίωψ βασιλεύς. Καὶ ἀληθῶς δὲν ἀπηρεσκόμην ποσὸς, εὐρισκόμενος ἐν τοιαύτῃ καταστάσει. Οἱ ξενίζοντές με δὲν ἔλειπον σχεδὸν ἐκ τοῦ δωματίου μου, ὅτ' ἐμὲ ὅπως μοὶ προσφέρωσι τὰς ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας των, ὅτ' ἐμὲ ὅπως ποικίλῃσι τὴν ἐκ τῆς ἀπομονώσεως ἐπερχομένην μελαγχολίαν, προκαλοῦντες διαφόρους συνδιαλέξεις καὶ συζητήσεις περὶ τοῦ πατρός μου, τῶν Παρισίων, τοῦ μονήρους ἐν τῇ ἐπαύλει ταύτῃ βίου των, καὶ τῆς ἀπομακρυνσεῶς μου ἐκ τῆς κοινωνίας.

• Ἡμέραν τινὰ, μεταξὺ τῶν ἄλλων, τοῖς ἀνέφερα ὅτι ἤμην καὶ ποιητής. Μόλις ὅμως ἐπρόφερα τὴν λέξιν ταύτην ἡ κυρία Κεργοριέ, ἐκπεπληγμένη, μοὶ ἔρριψε εὐμενὲς τι βλέμμα, ἐξ οὗ ἠνόησα ὅτι ἠγάπα τὴν ποίησιν, καὶ ἔκτοτε ἠσθάνθην διπλασιαζόμενον τὸν πρὸς αὐτὴν σεβασμὸν μου.

• Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, ἡ ποίησις εἶνε εἰσέτι τοῦ συρροῦ παρὰ ταῖς γυναῖξιν. Αἱ ἐπαρχίαι διὰ τοὺς ποιητὰς εἶναι ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας, ἐνῷ ἐν Παρισίοις ἀναγκάζονται οὗτοι νὰ προσφεύγωσι εἰς τὰ νοσοκομεῖα καὶ πτωχοκομεῖα κατὰ τὰς τελευταίας τοῦ βίου των ἡμέρας.

Ἐπεται τὸ τέλος.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Π. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

- [Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται γάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμοῦντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρ. τελών.]
- Γρηγορίου Δ. Σεροπούλου: **Τὸ Τριακοσιδραχμὸν Ἐπαθλόν**. λεπ. 50 [60]
 Παύλου Μαρτεράττα: **Ἰγνιὴν**, μετάφρασις Ν. Ἀξελῶδ, ἱατροῦ. Δραχ. 4 [4,30]
 Νικολάου Σαράντη (μαγείρου): **Σύγγραμμα Μαγειρικῆς**. Δραχ. 4 [4,30]
 Εὐαδὲ Μαρριέ: **Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτεδέρρης**, μυθιστορία σφεθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Δραχ. 1.50 (1.70)
 Pierre Zaccani: **Οἱ Τυχοδιώκται τῶν Παρισίων**, μυθιστορία. Δραχ. 2.20 (2.40)
 Στεφάνου Θ. Σέρου: **Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ**, ἥτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ᾗ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα Ἡ Καταστροφὴ τῶν Γερνισόρων, Τόμος 2. Δραχ. 5 [5,50]
 Στεφάνου Θ. Σέρου: **Ἡ Πρωτὴ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως**, μυθιστορία εἰς δύο τόμους ὀκτώδεσις. Δραχ. 4 [4,50]
 Paul de Koch: **Ὁ Γιάννης**, μετάφρασις Κλεάνθου Ν. Τριανταφύλλου. Δραχ. 2 (2,20)
 Paul de Koch: **Ἡ γυναῖς, τὰ Σαρτιά καὶ τὸ Κρῆσι**, μετάφρασις Κλεάνθου Ν. Τριανταφύλλου. Δραχ. 1 (1,20)
 Γεωργίου Ρώμα: **Μαρία Ἀντωνιέττα**, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα. λεπτά 50 (55)
 Ὁ Γεωργαννύ, χορο-μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ Α. Καρόλου Γομές, μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα. λεπτά 50 (55)
 Εὐαδὲ-δε-Μορτεπέρ: **Ἡ Κόρη τοῦ Φονίως**, μυθιστόρ. δραματικώτατον, ἀρτι ἐκδόθη δρ. 3 (3,30)
 Ἐπαμεινώνδα Π. Πολιτᾶν: **Τὰ πρῶτα Βήματα**. Δραχ. 1.50 [60]
 Γεωργίου Α. Βαλαβάρη: **Διηγήματα**, αὐτῆς τῆς περιέχων 8 διηγήματα. Δραχ. 1